

JILLIAN CANTOR

MARGIE

ROMAN

‘Een liefdevolle verbeelding
van wat er had kunnen gebeuren
als Anne Franks zus Margot
de oorlog had overleefd.’

– Jenna Blum, schrijfster
van *Het familieportret*

Over het boek

In het voorjaar van 1959 gaat de film *Het dagboek van Anne Frank* in première in Amerika. Margie Franklin woont in Philadelphia en werkt als secretaresse op een advocatenkantoor. Op het oog leidt ze een rustig bestaan, maar ze draagt een groot geheim met zich mee: een verleden en een godsdienst die ze ontkent, een land en een familie die ze heeft achtergelaten.

Margie Franklin is in werkelijkheid Margot Frank, de oudere zus van Anne. Ze blijkt niet in Bergen-Belsen overleden, maar ontsnapt aan de nazi's en geëmigreerd naar Amerika. Jarenlang houdt ze niet alleen geheim wat haar ware identiteit is, maar ook wat er gebeurd is tussen haar en haar zusje tijdens de noodlottige laatste momenten die ze hebben gedeeld.

Dat voorjaar, terwijl haar zusje een icoon wordt, begint Margies zorgvuldig opgebouwde leven in Amerika in te storten. Wanneer verleden en heden door elkaar gaan lopen, staat Margies toekomst in Amerika op het spel. Tenzij ze zich kan verzoenen met het leven dat ze ooit heeft geleid, de mensen van wie ze hield en de dingen die ze ooit heeft gedaan.

Over de auteur

Jillian Cantor studeerde Engels aan Penn University. Ze woont met haar man en twee kinderen in Arizona. Eerder schreef zij romans voor jong volwassenen.

Wil je op de hoogte worden gehouden van de romans van Orlando uitgevers? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief via www.orlandouitgevers.nl.

JILLIAN CANTOR

Margie

Vertaald door Monique Eggermont

ORLANDO
uitgevers

Voor mijn ouders

Copyright © 2013 by Jillian Cantor
Nederlandse vertaling © 2013 Orlando uitgevers, een onderdeel van De
Arbeiderspers | A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht
Vertaald door Monique Eggermont
Oorspronkelijke titel *Margot*
Oorspronkelijke uitgever Riverhead Books, Penguin Group (USA)
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Foto omslag © ClassicStock/Corbis
Foto auteur © Alan Cantor

ISBN 978 90 229 6010 3
NUR 302

www.orlandouitgevers.nl
www.leescluborlando.nl

‘En laten we Margot nooit vergeten, die een eigen dagboek bijhield dat nooit gevonden is.’

– Miep Gies

‘Ik wil nog voortleven, ook na mijn dood.’

– Anne Frank

Laat ik beginnen met een simpele, zuivere waarheid: ik leef.

Misschien vraag je je af hoe dit een simpele waarheid kan zijn als je – samen met de hele wereld – zo lang in de veronderstelling hebt verkeerd dat ik dood was. Maar ik verzeker je, dit is nog maar kinderspel vergeleken met de rest van het verhaal. Ik adem, en soms eet ik en soms slaap ik. Maar elke ochtend als ik wakker word besef ik weer dat ik nog steeds adem. Zo simpel is het. Echt, het is niets meer dan een feit.

Ik zie je in gedachten al je hoofd schudden. Het is helemaal niet eenvoudig, zeg je bij jezelf. Misschien word je rood van kwaadheid en roep je dat ik op de lijst van het Rode Kruis vermeld stond als ‘overleden’. Misschien vraag je je af waar ik geweest ben, waarom ik je niet eerder heb gevonden. Ik ben tot hier gekomen. Waarom houd ik me niet voor altijd schuil?

Maar iemand kan zich niet voor altijd schuilhouden. Dat weten we allebei, toch?

De waarheid is dat ik je al heel lang wil vinden, maar dat ik bang was. Bang voor wat je ervan zou vinden als ik je alles vertelde. Bang voor wat er van je is geworden sinds de laatste keer dat ik je zag. Bang zelfs voor wat je zou vinden van wat ik – en wie ik – ben geworden. Ik ben geen meisje meer. En ook niet Joods meer. En ik heb dingen gedaan die ik niet kan begrijpen of verklaren, zelfs niet tegenover mezelf.

Maar ik kan je verzekeren dat ik leef. Er bestaan simpele waarheden over mij. Ik woon in Philadelphia, Pennsylvania, in de Ver-

*enigde Staten van Amerika, waar ik juridisch secretaresse ben, en ik
luister naar de naam Margie Franklin.*

1

De derde dag van april 1959 lijkt op het eerste gezicht niet anders dan alle andere vrijdagen van mijn leven in Amerika. Ik zit aan mijn bureau in het advocatenkantoor van Rosenstein, Greenberg en Moscowitz Joshua's agenda voor volgende week uit te tikken, en neem af en toe een hapje van een appel.

Het is vanmiddag stil op kantoor, op het geluid na van de vingers van de meisjes op het toetsenbord en de zachte klanken uit Shelby's radio op het bureau tegenover me. Bijna alle juristen zijn al naar huis voor het weekend, inclusief mijn baas Joshua Rosenstein, die met zijn vader Ezra, Shelby's baas, naar Margate is vertrokken. Ezra Rosenstein is een van de eigenaars, dus misschien is het geen verrassing dat hij zowel een boot als een huis aan zee heeft in New Jersey, waar hij en Joshua bijna elk weekend naartoe gaan, vooral in de lente en in de zomer.

Deze vrijdag woon ik – Margie Franklin – bijna zes jaar in Philadelphia. Ik ben nu drie jaar Joshua's secretaresse, wat inhoudt dat ik al zo'n honderdvijftig van dit soort vrijdagen heb meegemaakt; waarop ik aan mijn bureau zit te typen, een appel eet en naar Shelby's muziek luister.

Deze vrijdag laat de radio zachtjes muziek van de Platters horen – Shelby's favorieten – over de rook die in hun ogen komt, een liedje dat me altijd doet denken aan Peter, al sinds de eerste keer dat ik het hoorde toen ik vorige maand met Shelby in Sullivan's Bar was.

'We gaan vandaag vroeg weg,' verkondigt Shelby nadat ze een

broodje ham heeft verslonden dat ze beneden in de kantine had gekocht. ‘Je bent te mager,’ had ze tussen een paar happen door vastgesteld. ‘Hier heb je de helft van mijn broodje.’ Ze had geprobeerd het me over mijn bureau heen op te dringen.

‘Nee, dank je,’ zei ik, en terwijl ik de appel uit mijn tas haalde voegde ik eraan toe: ‘Ik hou niet van ham.’

‘Wat ben je toch een rare, Margie.’ Ze had haar hoofd geschud, maar ze lachte er wel bij, dus ik wist dat ze het allemaal niet zo serieus bedoelde, en dat ze er geen idee van had waarom ik nooit varkensvlees zou kunnen eten. Bovendien hadden we dat gesprek al duizend keer gevoerd. Of in elk geval honderdvijftig keer. Shelby eet vaak een broodje ham, wil mij dan de helft opdringen en staat erop dat we samen vroeg vertrekken als de Rosensteins weg zijn.

Nu zet Shelby haar radio uit en tikt met een niet-brandende sigaret tegen de zijkant van haar stalen bureau. ‘Jij gaat toch ook vroeg weg, Margie?’

Ik haal mijn schouders op, al weet ik dat ze hierover blijft doordrammen tot ik uiteindelijk instem. Het is vandaag eigenlijk te warm voor het dunne blauwe vest dat ik over mijn geruite jurk draag, en ik voel het zweet al onder mijn armen, op kantoor nog wel, maar ik onderdruk de neiging om mezelf koelte toe te wapperen met een dossiermap of zelfs mijn mouwen op te stropen.

‘Brave meid,’ zegt Shelby lachend. ‘Een dezer dagen krijg ik je misschien zelfs zover dat je deze ook probeert.’ Ze gooit de sigaret naar me toe en haalt uit het pakje een nieuwe, die ze tussen haar lippen klemt.

‘Nee, bedankt,’ zeg ik, en ik schuif hem voorzichtig terug over het bureau. We hebben dit spelletje al heel wat keren gespeeld, en ik weet dat Shelby niet echt van me verwacht dat ik hem oprook. Veel meisjes op kantoor roken, maar ik niet. Ik kan de herinnering nog niet verdragen: aan een andere tijd, een andere

plaats waar ik nooit meer aan terug wil denken. Maar dat zijn dingen die ik nooit van mijn leven aan Shelby zal vertellen.

Even na drie uur geeft Shelby me een arm als we uit het kantoorgebouw de stoep op lopen. Het is nog tamelijk stil op straat, aangezien de meeste mensen in de kantoren om ons heen nog aan het werk zijn, en de middagzon spiegelt in de onderste ramen van de gebouwen aan Market Street.

Shelby draagt vandaag een witte katoenen blouse met korte mouwen en een wijde groene rok omdat het april is en de zon warm genoeg is om zonder vest te lopen. Maar ik heb mijn blauwe vest nog aan. Ik draag altijd een vest, ongeacht de temperatuur, zodat de donkere inkt op mijn onderarm verborgen blijft, onzichtbaar.

‘Heb je nog plannen voor het weekend?’ vraagt Shelby, alsof ze het antwoord, het antwoord dat ik elke week geef, niet weet.

‘Studeren,’ zeg ik.

‘O hemel, Margie. Altijd maar werken en nooit eens ontspanning.’

‘Joshua denkt dat ik een uitstekend juridisch assistent word,’ zeg ik. Joshua is lang, hij heeft een ovaal gezicht en krullend haar in de kleur van warme kastanjes. Soms heb ik zin om mijn arm uit te steken en zo’n krul om mijn vinger te wikkelen, en dan moet ik mijn handen in elkaar klemmen om die impuls te onderdrukken.

‘Aha, dus dat vindt Jóshua?’ Ze lacht. Shelby’s lach klinkt als een klaterende waterval. Soms is dat goed, louterend, verfrissend zelfs. Andere keren heb ik het gevoel dat ik erin verdrink. ‘Kom mee.’ Ze trekt me aan mijn arm mee in tegengestelde richting van mijn eenkamerappartement. ‘Ik wil vanmiddag naar de film. En ik ga niet graag alleen.’

‘En Ron dan?’ vraag ik. Ron is haar vriendje, met wie ze ongetwijfeld onmiddellijk zal trouwen als hij haar ooit vraagt, maar

daar twijfel ik soms aan. Zolang ik Shelby ken hebben ze al verkering, wat, zoals Shelby zelf toegeeft, een hele tijd is voor een meisje wie geen enkele belofte in het vooruitzicht wordt gesteld.

‘Ron is nog aan het werk. Iedereen is nog aan het werk. Kom nou mee,’ fleemt ze.

Shelby probeert me altijd na het werk ergens mee naartoe te nemen. Meestal naar Sullivan’s Bar voor een drankje, en soms ga ik mee ook al drink ik geen alcohol, gewoon omdat ze mijn vriendin is en haar lach me zo aan water doet denken dat ik erin wil zwemmen en met mijn ogen dicht wil wegdrijven. Maar minstens één keer per maand is er een film die ze wil zien. En dat is vrijwel altijd een film waar Ron niet met haar naartoe kan of wil.

Vorige maand sleepte Shelby me mee naar *Some Like It Hot* en ze hield maar niet op over Marilyn’s rondingen en haar hese stem. Ik vond het een leuke film, maar ik lachte niet op de momenten waarop Shelby lachte, om de capriolen van Tony Curtis en Jack Lemmon, die vermomd waren als vrouw. Ik begrijp het Amerikaanse gevoel voor humor nog steeds niet helemaal. Je verschuilen... Wat is daar zo grappig aan?

‘Kom nou,’ blijft Shelby aandringen. ‘Ik heb het boek gelezen en het toneelstuk gezien. Die film maakt driemaal scheepsrecht, en ik wil hem niet in mijn eentje zien, daar is *Het dagboek van Anne Frank* veel te droevig voor.’ Ze vormt met haar roze lipjes een pruilmondje, en het enige wat ik kan is haar aanstaren, zonder een woord te zeggen. Ik krijg een benauwd gevoel in mijn borst.

Ik heb een tijdje geleden in de *Inquirer* gelezen dat er misschien een film van zou worden gemaakt, en dat de acteurs niet-Joods zouden zijn, maar daarna heb ik het uit mijn gedachten gebannen. Misschien zou het, als ik het artikel niet verder las en er geen aandacht aan besteedde, gewoon verdwijnen. ‘Ik kan niet geloven dat ze er een film van gemaakt hebben,’ zeg ik ten slotte zachtjes.

‘Margie toch, hoe kun je dat zeggen? Soms denk ik echt dat je ergens onder een steen woont.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Je hebt intussen toch wel *Het dagboek van Anne Frank* gelezen? Ja toch zeker?’ Het enige waar ik aan kan denken is dat ze het verkeerd uitspreekt. Ze zegt ‘Frenk’ met een e in plaats van ‘Frank’ met een a, en ik zou haar wel een klap met een a willen geven als ze er niet over ophoudt. En ze houdt er nog steeds niet over op.

‘Ik voel me niet zo lekker,’ val ik haar in de rede, en dat is nog veel te zwak uitgedrukt. Het zweet breekt me uit en mijn handen trillen. Zwarte vlekken verschijnen voor mijn ogen. Als ik ze dichtdoe en weer open, zie ik nog steeds die vlekken, maar nu zijn ze wit. ‘Ik kan maar beter naar huis gaan,’ zeg ik zachtjes.

Ik maak mijn arm los uit de hare en loop met grote stappen bij haar vandaan, in de hoop dat ze me niet achternakomt.

‘Margie,’ roept ze me na. ‘Margie. Het komt door dat vest. Trek dat vest uit. Het is veel te warm buiten.’

Maar ik blijf rennen totdat ik mijn sleutel in het slot steek, omdraai en mijn appartement binnenstap.

2

In 1959 woon ik in een eenkamerappartement in een bakstenen flatgebouw van vijf verdiepingen met vierkante ramen in Ludlow Street, in het centrum van de stad Philadelphia. Het gebouw is veel breder dan de huizen aan de Prinsengracht, maar niet hoger. Philadelphia is, net als de grachtengordel van Amsterdam, een stad met laagbouw, omringd door water. Shelby heeft me verteld dat wettelijk is vastgelegd dat hier geen enkel gebouw hoger mag zijn dan het standbeeld van de stichter, William Penn, die boven op het gemeentehuis prijkt. Als een bewaker kijkt de bronzen man uit over alle lagere huizen, en op een bepaalde manier geeft dat me een veilig gevoel. Het is geen echte veiligheid, maar het voelt wel zo.

Mijn appartement bevindt zich op de eerste etage, niet ver van de hoofdingang, precies zoals ik het graag heb. Het is een klein appartement, waarin zich niet meer bevindt dan een blauwe bank, een houten tafel met twee stoelen, een eenpersoonsbed en een piepklein keukentje. Maar het is mijn eigen appartementje, en na drie jaar voelt het inmiddels als een thuis.

Nadat ik Shelby op Market Street heb achtergelaten, zit ik een tijdje op de bank en laat Katze, mijn dikke, rode cyperse kat, in de wol van mijn blauwe vest en daarna in mijn geruite rok klauwen. Hij kan nooit rust vinden, mijn Katze. Hij kan nooit besluiten waar hij precies wil gaan zitten, en hij is er niet toe te bewegen achter de muizen aan te gaan die ik soms tussen de muren hoor scharrelen. Maar ik neem het hem niet kwalijk. Ik

kan zelf ook geen rust vinden, en met mijn blauwe schoen tik ik een ongedurig ritme op de donkere houten plankenvloer.

Op vrijdagavond steek ik met zonsondergang altijd een kaars aan en zeg ik zwijgend een gebed. *Baroech atah Adonai Elohenoe melech ha'olam...*

De woorden keren terug in mijn gedachten, al is Margie Franklin niet-Joods. Mijn vrijdagse gebed is niet religieus, het is een ritueel.

Maar nu is het nog niet echt donker en de woorden die na vier uur 's middags steeds terugkeren zijn die van Shelby: *Het dagboek van Anne Frank* is daarvoor veel te droevig.

Ik duw Katze weg en begin te ijsberen. De kamer is zo klein dat ik na tien stappen alweer moet omdraaien om opnieuw te beginnen. Heen en terug, heen en terug.

Veel te droevig. Ik ben ervan overtuigd dat Shelby met geen mogelijkheid kan bevatten hoe droevig. Shelby is geboren in de Verenigde Staten, als christen, en tijdens de oorlog woonden zij en haar zusje met hun ouders in een tweekamerappartement dat ze omschrijft als klein. 'Er was veel op de bon,' vertelde ze een keer. 'We hadden niet altijd genoeg te eten. Mijn schoenen waren versleten tot op de zolen.'

Toen ze me dat vertelde, had ik geknikt alsof ik met haar meeleefde. Daarna heb ik mijn lippen op elkaar geperst om te voorkomen dat ik iets zou loslaten, dat ik zou vertellen waar ik zo vaak aan denk, aan wat ik zelf heb meegemaakt in de oorlog, maar wat ik nooit hardop tegen Shelby zou durven zeggen.

Je hebt dat boek intussen toch wel gelezen? Daar had ze me zelfs toe aangespoord toen we in Market Street stonden.

Ik blijf even naast mijn bed staan, waarboven mijn exemplaar van het boek op de kleine plank ligt. De fel oranje omslag is verfromfaaid, de bladzijden zijn sleets geraakt door het intensieve gebruik. Nee, zou ik tegen Shelby zeggen als ze ooit per se een antwoord van me wil. Ik heb het niet gelezen. Dat wil ik niet.

En dat zou, zoals zoveel andere dingen, een leugen zijn, omdat ik de woorden van het dagboek uit mijn hoofd ken.

Ik houd het boek nu in mijn hand en sla de beduimelde blaadjes om. Mijn ogen glijden langs de zinnen waarin Peters naam staat.

Toen ik pas in Amerika was, voordat ik op het boek stuitte, belde ik vaak de telefooncentrale en vroeg dan naar Peter, maar het is lang geleden dat ik dat heb gedaan. Soms droom ik er nog wel van dat ik hem toevallig op straat tegenkom. Hij zal er anders uitzien, met korter haar, en hij is natuurlijk ouder, dikker, meer het lichaam van een man, zoals Joshua. Maar ik zal hem evengoed herkennen – zijn gezicht, of zijn ogen, blauw en helder als de zee.

We hebben elkaar beloofd dat we hierheen zouden gaan als de oorlog afgelopen was of als we konden ontsnappen. Peter heeft in zijn wereldatlas de stad Philadelphia geprikt. *De stad van de broederliefde*, vertelde hij me. *Daar houden zich vast geen Joden schuil.*

Peter is dood, hou ik mezelf voor.

Maar ja, dat ben ik eigenlijk ook.

Ik zet het boek terug op de plank en pak de telefoon van het kleine aanrecht. Ik draai de 0 en wacht even voordat mijn vinger de wijzerplaat loslaat.

‘Centrale,’ zegt een vrouw aan de andere kant.

Ik doe mijn mond open om naar hem te vragen. Peter Pelt, wil ik tegen de telefoniste zeggen. Ik moet Peter Pelt spreken.

Er is een film van gemaakt, Peter. Een film, nota bene!

Maar het is heel lang geleden dat ik heb gebeld en naar hem heb gevraagd, naar de nieuwe naam die we hebben afgesproken, en nu kan ik niet eens een geluid voortbrengen.

Ik kijk uit het vierkante raampje achter de bank; het is nu bijna donker.

Ik hang op en pak mijn sabbatkaars uit het aanrechtkastje.

3

Het advocatenkantoor van Rosenstein, Greenberg en Moscovitz is gevestigd op de zevende verdieping van een breed betonnen kantoorgebouw vlak bij de hoek van Market Street en South Sixteenth Street in het centrum van Philadelphia. Het ligt op loopafstand van mijn appartement, en ook van het gerechtshof, zodat het zowel voor de juristen als voor mij perfect gelegen is.

Maandagochtend ben ik als een van de eersten op kantoor, althans volgens de liftbediende, een kleine, bruine man die Henry heet, met bruine, vriendelijke ogen.

‘Is er al iemand binnen?’ vraag ik hem hoopvol.

‘Alleen meneer Rosenstein,’ zegt hij. ‘Junior.’ Ik glimlach bij mezelf als Henry me de lift in laat. Inmiddels zijn Shelby’s stem en mijn telefoontje naar de centrale vervaagd. Dus er is een film van gemaakt, zei ik in mezelf toen ik vanochtend hierheen liep. En wat dan nog? Hij zal niet anders zijn dan het boek. Daarna genoot ik van het idee dat het vandaag maandag is, en dat betekent dat ik Joshua weer zal zien. Die gedachte bezorgt me warme wangen als ik de lift uit stap en de grote open ruimte van het advocatenkantoor in loop.

Mijn stalen bureau staat daar recht tegenover dat van Shelby, waar alle secretaresses van de juristen hun bureau hebben. We worden omringd door de kantoren van de advocaten, die zich achter gesloten deuren bevinden. Joshua’s kantoor is rechts van onze bureaus, en dat van Ezra is daarnaast. De andere compag-

nons, Saul Greenberg en Jason Moscowitz, hebben een kantoor aan de andere kant, dichterbij de lift, maar ik vermoed dat Ezra graag aan deze kant zit zodat hij een oogje op zijn zoon kan houden.

Joshua's kantoor heeft, net als de andere, een klein rechthoekig raam naast de deur, waardoor ik nu even naar binnen kijk. Hij zit ergens in verdiept achter zijn bureau. Hij krijgt rimpels in zijn voorhoofd als hij dat doet, alsof concentratie een kunstvorm of een wetenschap is. Daar ben ik nog niet uit. Joshua kijkt op, ziet me kijken en glimlacht. Ik lach terug voordat ik naar het keukentje loop om koffie te zetten. Ik schenk een kop voor Joshua in met twee klontjes suiker, zoals hij lekker vindt, dan loop ik er voorzichtig mee naar zijn kantoor en tik even op de deur.

'Binnen,' zegt hij. Zijn stem klinkt luchtig, waardoor ik de allereerste keer dat ik hem ontmoette al wist dat hij nooit zoiets meegemaakt heeft als ik. Ik vermoed dat hij in Amerika geluk heeft gehad, zelfs toen hij als tiener de oorlog meemaakte, met de rantsoenering. Maar dat neem ik hem niet kwalijk. 'Goedemorgen, Margie.' Hij glimlacht weer. Hij lacht op die typisch hartelijke, Amerikaanse manier, zonder terughoudendheid, waarbij hij zijn vreugde de vrije loop laat. Ik reik hem zijn koffie aan, en hij bedankt me. 'Hoe was je weekend?' vraagt hij.

'Prima, dank u,' zeg ik, ook al heb ik voornamelijk nerveus in mijn appartement gezeten. De zaterdag is voor mij nog steeds een rustdag, ook al had ik deze keer niet echt veel rust. Op zondag ga ik meestal met mijn studieboeken naar Fairmount Park om aan de oever van de rivier de Schuylkill te studeren, maar deze zondag ben ik naar de Reading Terminal Market gewandeld en heb ik naar het fruit gekeken, omdat ik wist dat ik niet in staat was me op mijn studie te concentreren. Aan de overkant had ik de bioscoop gezien waar ik weleens met Shelby ben geweest, en daar zag ik op de luifel in afschuwelijk knalrode letters staan: THE DIARY OF ANNE FRANK. Ik staarde naar de on-

bekende vrouw op het aanplakbiljet. Ik keek naar haar gezicht, haar donkerbruine ogen, alsof ze ook mij kon aanstaren. *Moet je jou eens zien*, zei mijn zusje lachend in mijn gedachten. *Je beleeft de Amerikaanse droom in een dik zwart vest*. Toen ik naar huis terugging, dacht ik erover de telefooncentrale weer te bellen. Maar iets hield me tegen. Nu schud ik die gedachte van me af. ‘Hoe was uw weekend?’ vraag ik aan Joshua.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik heb het weleens beter naar mijn zin gehad.’ Joshua en zijn vader kunnen niet altijd goed met elkaar opschieten. Daar kwam ik achter tijdens mijn derde werkdag, toen ik hen met stemverheffing door de flinterdunne wanden van Joshua’s kantoor heen hoorde praten. De afgelopen drie jaar komen die ruzies met enige regelmaat voor. Volgens Shelby was Ezra aardiger voordat zijn vrouw, Joshua’s moeder, overleed in het jaar voordat ik in dienst trad. Maar dat is iets waar ik Joshua nooit naar zou vragen, hoewel ik diep met hem meevoel als ik denk aan de lege plek die zijn moeder heeft achtergelaten. Ik vraag me af of zij het meest van hem hield, zoals mijn moeder van mij. Mijn zusje was een vaderskind. Ik een moederskind.

Maar het enige wat ik nu durf te zeggen is: ‘Wat jammer.’

Hij haalt opnieuw zijn schouders op. Hij doet heel nonchalant over de kibbelpartijtjes in zijn familie, zoals alle Amerikanen die ik heb ontmoet lijken te doen. Shelby heeft een keer ruzie gehad met haar moeder, en toen hebben ze drie maanden niets tegen elkaar gezegd. Toen zijn ze een keer gaan lunchen, en Shelby vertelde me dat het *‘water under the bridge’* was. Uit de manier waarop ze dat zei maakte ik op dat ze niet meer boos was, maar ik begreep niet wat dat met water en bruggen te maken had, of hoe ze haar boosheid zomaar ineens achter zich kon laten.

‘Goed.’ Ik kom overeind. ‘Ik moest maar eens aan het werk gaan.’

‘Margie.’ Hij tikt zachtjes met zijn vulpen op het bureau. ‘Hoe gaat het met je studie?’

‘Goed,’ zeg ik, en ik voel me nu schuldig omdat ik er het hele weekend niets aan heb gedaan. Het volgend weekend zal ik extra hard leren, neem ik me voor. ‘Ik moet nog twee lessen doen.’

‘Mooi zo. Ik zal binnenkort met mijn vader praten om een geschikte positie voor je te zoeken als je ermee klaar bent,’ zegt hij.

Ik glimlach naar hem en blijf even in de deuropening staan.

Zijn hartelijke Amerikaanse glimlach laat zijn gezicht weer stralen. ‘Trouwens, hoe is het met meester Katz?’ vraagt hij.

Ik lach, zoals altijd wanneer hij doet alsof Katze, mijn rode kat, een Joodse advocaat is. Het is dubbel grappig omdat er echt een meester Katz bestaat die officier van justitie is, een gezette man met een dun zwart snorretje die Joshua een grimas bezorgt wanneer die het in de rechtbank tegen hem moet opnemen.

‘Met meester Katz gaat het goed,’ zeg ik tegen Joshua. ‘Hij wordt met de dag dikker.’

Joshua heeft hem gevonden toen ik hier nog maar net werkte. Katze was graatmager en zat keihard te miauwen in het steegje waar Joshua altijd zijn auto parkeert. Joshua heeft hem een maand in huis gehad tot hij het vervelend begon te vinden dat hij hem steeds alleen moest laten wanneer hij naar Margate ging, en toen heb ik aangeboden hem in huis te nemen.

‘Ik moet eerdaags eens bij hem langsgaan,’ zegt Joshua nu.

Ik knik. Dat zegt hij altijd, maar hij heeft het nog nooit gedaan.

Ik heb nog steeds een warm gevoel na mijn gesprekje met Joshua als Shelby om vijf over negen binnenstuift en haar tas met een plof op haar bureau neergooit. ‘Nou,’ zegt ze zonder de tijd te nemen om op adem te komen. ‘De film was fantastisch. Zoals ik al had verwacht. Millie Perkins was geweldig. Geknipt voor die rol, als je het mij vraagt.’

‘Wie?’ vraag ik, opkijkend van mijn tikwerk. Maar het warme

gevoel is al verdwenen en ik voel een koude rilling, ondanks mijn vest.

‘Je weet toch wel wie ik bedoel, Margie?’

Ik schud van nee.

‘Altijd maar werken en nooit eens ontspannen. Dat is toch vreselijk saai?’

‘Wie speelde ze?’ vraag ik. Mijn nieuwsgierigheid is me ineens de baas. Maar zodra het eruit is heb ik al spijt van mijn vraag.

‘Wie ze speelde?’ Shelby lacht. ‘Anne Frank zelf, natuurlijk. Ik heb vorige maand een interview met haar gelezen in *McCall's*, en die schat was fotomodel, ze wilde niet eens actrice worden, maar ze was zo geroerd door het verhaal van Anne dat ze de rol aannam. En ze deed het echt fantastisch. Toen ik haar met Peter zag... ik heb de ogen uit mijn hoofd gehuild.’

Mijn maag trekt samen als ik haar zijn naam hoor zeggen. Ze spreekt het natuurlijk verkeerd uit. Ze zegt het op z'n Engels, het klinkt als Pieter.

‘Echt, Margie, je hebt iets gemist.’

‘Dat zal best,’ mompel ik. Shelby kijkt me aan en fronsd alsof ze iets vermoedt.

Liegen gaat intussen vanzelf, ik vergeet gewoon dat ik het doe, dus ik herinner me niet altijd dat het eigenlijk een kunst is, en dat iemand die niet goed oplet zich al gauw blootgeeft.

Als ik opkijk staat Shelby nog steeds fronsend naar me te kijken. ‘Het is hier veel te warm voor dat vest, Margie.’ Vandaag heb ik een zwart vest aan over een lichtroze blouse en een grijze rok met een hoge taille.

‘Ik heb er geen last van,’ zeg ik, maar als ze eindelijk achter haar bureau gaat zitten en begint te typen, duik ik omlaag en veeg zorgvuldig met een zakdoek de zweetparels van mijn voorhoofd.